

Ik hoop van harte, dat de motie Den Haag — nog eens door de heeren NAVIS en KIJLSTRA verdedigd — niet zal worden aangenomen, want de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst zou daardoor voorgoed uiteenvallen.

Dordrecht, 25 November 1918.

A. C. VAN BRUGGEN.

III.

RIBBIUS komt in de aflevering van 16 November tot de slotsom: „dat met eenigen goeden wil van beide kanten overeenstemming tusschen hoofdbestuur en C. V. nog niet geheel behoeft te zijn uitgesloten”. Aangezien de heer RIBBIUS een der ingewijden is en het van algemeene bekendheid is, dat hij nu juist niet een medestander is van de C. V., zal menige lezer vermoeden, dat hij hier spreekt in den geest van het hoofdbestuur en dat het dus de C. V. is, bij wie vooral die goede wil ontbreekt. Deze indruk zou geheel onjuist zijn. In de laatste hoofdbestuursvergadering is nl. een voorstel van ondergeteekende in behandeling geweest, strekkende om alsnog een poging te doen om tot overeenstemming te komen. Toen bleek, *dat bij de C. V. de goede wil niet ontbrak*; zij verklaarde zich aanstonds bereid tot nieuw overleg en adviseerde gunstig op mijn voorstel. Dit laatste werd ondanks den steun van op één na alle adviseerende stemmen *door het hoofdbestuur verworpen*. Niet bij de C. V. dus, maar bij het hoofdbestuur zelf ontbrak de goede wil tot nader overleg; het weigerde dit kategorisch. Toen was het de juiste tijd geweest voor den heer RIBBIUS om op het doen van een poging, als hij nu voorstelt, aan te dringen; doch de eenige adviseerende stem, die er tegen werd uitgebracht, was de zijne. Wel vreemd doet het daarom aan, dat juist hij nu, nu het daarvoor te laat is, nog met een dergelijk voorstel komt. Dit had moeten geschieden, vóórdat de voorstellen waren gepubliceerd en het had m. i. niet mogen gebeuren, zonder dat van het bovenstaande werd mededeeling gedaan met vermelding van de redenen voor schrijvers verandering van meening. Ook hij zelf zal wel nauwelijks verwachten, dat de C. V. in dit tijdperk nog weer tot het overleg bereid zal zijn, dat, toen het nog volop tijd was, door het hoofdbestuur, met zijn steun, werd geweigerd.

In de tweede plaats enkele opmerkingen over de toelichting van het hoofdbestuur bij zijn voorstellen. Op bldz. 1354 zegt het: Het karakter der beide voorstellen loopt in hoofdzaak zóózeer uiteen, dat met de keuze tusschen beide voorstellen de a. s. buitengewone algemeene vergadering zal beslissen over de richting, waarin de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst zich verder zal ontwikkelen. Juist daarom was het voor het hoofdbestuur, hoe gaarne het dit ook gewild had, onmogelijk een brug te slaan tusschen beide voorstellen”. En aan het einde, op bldz. 1357: . . . „Maar dat nimmer aan de behartiging dezer [vak]belangen een zoodanige plaats mag worden ingeruimd, dat zij haar [d. i. de Mij.] geheel gaan beheerschen en de afdelingen gaan vervormen tot vakvereeningen in engeren zin. Het doel der Maatschappij zou daardoor ten eenenmale worden voorbijgestreefd, de Maatschappij in haar karakter misvormd; het aanzien van den geneeskundigen stand en de geneeskundige verzorging zouden er slechts schade van kunnen ondervinden”.

Met deze laatste fanfare zal zeker ieder rechtgeaard maatschappijlid instemmen. Doch zouden wij nu waarlijk moeten aannemen, dat het hoofdbestuur geheel blind ervoor is, dat deze tirade slechts een mooie algemeen gewaardeerde, doch tevens nietszeggende fanfare blijft, zoolang het niet zakelijk en overtuigend aantoon, dat aanneming der voorstellen van de C. V. inderdaad de Maatschappij aldus in haar karakter zou misvormen? Men zou het haast moeten gaan meenen, want elke, ook de zwakste, poging, om dat bewijs te leveren ontbreekt in deze toelichting. En evenmin wordt ook maar met één woord getracht aan te toonen, dat inderdaad de beide voorstellen zóó geheel verschillen, dat zij ieder een geheel andere ontwikkelingsrichting aan de Maatschappij zouden geven, zoodat het slaan van een brug onmogelijk is.

Mogen ook anderen, vooral afdelingsbesturen en afgevaardigden, de beide voor-

stellen nauwkeurig vergelijken, dan zullen zij spoedig genoeg tot de slotsom komen, dat het geen wonder is, dat die bewijzen ontbreken. De beweringen toch van het hoofdbestuur zijn niet te bewijzen. Het is onjuist, dat de beide voorstellen in karakter zóó verschillend zijn, dat overeenstemming tusschen beide partijen uitgesloten moet worden geacht. Het is evenmin juist, dat door aanneming van de voorstellen der C. V. de afdeelingen zich zullen vervormen tot vakverenigingen in engeren zin. In deze voorstellen immers wordt evenzeer als in die van het hoofdbestuur aan de afdeelingen het daadwerkelijk ingrijpen in de vakbelangen der specialisten ontzegd. De bevoegdheid en daarmee de aanleiding voor de afdeelingen om als vakvereniging op treden wordt er door verkleind.

Het is ten slotte ook niet juist, dat door aanneming van het ontwerp der C. V. Maatschappij in haar geheel zich meer met de vakbelangen zal gaan bemoeien dan tot nu toe of dan bij de door het hoofdbestuur voorgestelde regeling. Het verschil is zuiver van inwendigen aard en raakt alleen de techniek van de wijze, waarop specialisten en ziekenfondshuisartsen hun invloed op de bemoeiingen der Maatschappij met hun belangen kunnen doen gelden.

De voorstelling, die het hoofdbestuur in zijn toelichting wekt, is dus in hooge mate misleidend en het is ten zeerste te hopen, dat de afdeelingen en hun afgevaardigden zich hiervan door een nauwkeurige studie der voorstellen ter dege overtuigen. Daardoor kan nog voorkomen worden, dat in de algemeene vergadering een zeer onzuivere stemming plaats heeft, waarvoor anders de volle verantwoordelijkheid op het hoofdbestuur zou rusten.

Ten slotte in antwoord op een opmerking van den heer RIBBIUS aan mijn adres nog een enkel woord: hij meent, dat ik ten onrechte er tegen opkom, dat het hoofdbestuur, door C. O. en C. V. (d.w.z. de leden der C. Z.) uit het hoofdbestuur te weren, daarmee aan de eenige in die belangrijke zaken ten volle bevoegden hun invloed ontnemen wil. *Kan men iemand nog meer invloed geven dan door hem beslissingsrecht toe te kennen?* vraagt hij triomfantelijk. Hij vergeet daarbij echter, dat dat beslissingsrecht der C. Z. aan enge grenzen gebonden zal zijn, daar de besluiten niet zullen mogen in strijd zijn met de reglementen en bindende besluiten der Maatschappij, en ook verschil in opvatting over belangrijke vragen tusschen hoofdbestuur en C. Z. ontoelaatbaar zal zijn. Zoolang de C. Z. gebonden zal zijn door de reglementen der Maatschappij en de door de algemeene vergadering aangegeven, al of niet in bindende besluiten vastgelegde, richtingslijnen; zoolang verder het hoofdbestuur bij het aanbrengen van eventueele wijzigingen daarin de leiding heeft; zoolang ook de handhaving en uitvoering in handen van het hoofdbestuur is, en eindelijk zoolang alléén het hoofdbestuur zich naar buiten mag doen gelden en b.v. namens de Maatschappij invloed oefenen op den wetgever, waar deze in de belangen harer leden dreigt in te grijpen, zoolang zal de invloed van het hoofdbestuur op het werk der C. Z. zóó groot blijven, dat het inderdaad zooals ik zeide, *„kortzichtige politiek zou zijn uit het hoofdbestuur den invloed te weren van hen, die in zoo belangrijke zaken de eenige ten volle tot oordeelen bevoegden zijn.”*

In het hoofdbestuur zullen de reglementen worden ontworpen, de besluiten worden genomen of voorbereid, waaraan de C. Z. mit handen en voeten gebonden zal zijn bij het nemen van haar beslissingen; doch wanneer zij gewapend met haar ervaring en kennis van alle moeilijkheden der praktijk, aan dat werk zou willen deelnemen, wordt haar de deur voor den neus dicht gesmeten en worden anderen, minder ervarenen, in haar plaats toegelaten. En dien toestand meent collega RIBBIUS goed gekenschetst te hebben, wanneer hij zegt: Kan men iemand nog meer invloed geven, dan door hem beslissingsrecht toe te kennen!!! En het zou ten onrechte zijn, dat ik daartegen de ziekenfondshuisartsen in het geweer roep!?

Groningen, 25 November 1918.

H. G. HAMAKER.